

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 2846/2019
17.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирољуб Петровић, адвокат из ..., против тужене Градске општине Вождовац, коју заступа Јавно правобранилаштво Општине Вождовац из Београда, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7771/18 од 16.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7771/18 од 16.01.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 20767/10 од 03.04.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете – незаконито срушеног објекта – ресторана „ББ“ у Београду, у ... улици број .., исплати износ од 14.389.278,72 динара са законском затезном каматом почев од 17.03.2014. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема отправка одлуке, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 845.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка одлуке, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7771/18 од 16.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 20767/10 од 03.04.2014. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова ревизијског поступка исплати износ од 270.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка одлуке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд као ревизијски пази по службеној дужности. Неоснован је навод ревидента да је побијана другостепена пресуда заснована на битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 10. ЗПП, будући да није одлучено о захтеву о коме је раније правноснажно пресуђено или о коме је раније закључено судско поравнање. У поступку пред другостепеним судом није учињена ни једна битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, будући да су све одредбе ЗПП правилно примењене што је довело до доношења законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, у Београду, у ул. ... број .., је по решењу тужене од 20.06.1986. године изграђен привремени угоститељски објекат, с тим да је инвеститор УП „ВВ“ истим обавезан да на захтев надлежног органа тужене уклони изведене радове о свом трошку. Предметни објекат добио је употребну дозволу 1987. године. Решењем од 10.12.1991. године наложено је уклањање истог и извршење тог решења је дозвољено закључком о дозволи извршења од 08.01.1992. године, с тим да извршење није спроведено. Инвеститор УП „ВВ“ је дана 04.03.1992. године са тужиоцем и ГГ, као купцима, закључио уговор о купопродаји предметног објекта, тада површине 80 м², који уговор је оверен пред судом. Тужилац је дана 09.05.1996. године откупио сувласнички удео од ГГ и на тај начин постао власник целог објекта, а након тога је извршио доградњу предметног објекта у површини од 40 м² и 2003. године је поднео захтев за легализацију истог. Тужена је тек 15.05.2006. године упутила тужиоцу обавештење да је одлучено да се објекат не уврсти у поступак за издавање одобрења за изградњу за објекте изграђене, тј. реконструисане без грађевинске дозволе, а због привођења парцеле намени, односно, постојања правноснажног решења о одобрењу за изградњу од 17.03.2006. године, којим је трећем лицу одобрена изградња пословног простора на тој локацији. Предметно обавештење оглашено је ништавим и враћено првостепеном органу на поновни поступак и на основу решења тужене од 30.05.2006. године престала је да важи привремена грађевинска дозвола од 20.06.1986. године, те је тужиоцу наложено да поруши привремени угоститељски објекат, с тим да је и то решење поништено у поступку по жалби тужиоца одлуком од 14.07.2006. године. Тужена је без доношења нове одлуке о рушењу и претходног обавештења тужиоца, срушила предметни угоститељски објекат дана 04.08.2006. године. Из налаза и мишљења вештака грађевинске струке утврђено је да је висина тржишне вредности порушеног објекта 14.389.278,72 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца и обавезали тужену да му на име накнаде материјалне штете исплати износ утврђен налазом и мишљењем судског вештака одговарајуће струке, а све у смислу одредбе члана 172. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

Наиме, незаконитим и неправилним радом органа тужене који се огледа у чину рушења објекта који је био у власништву тужиоца, површине 120 м², без правног основа, је причињена материјална штета тужиоцу, због чега је тужена у обавези да му исту надокнади. У конкретној ситуацији када је утврђено да је тужилац током 14 година имао мирну државину на предметном објекту, да је пре 2003. године исти објект доградио за 40 м², без грађевинске дозволе, али да је 2003. године покренуо поступак легализације за тај дограђени део локала, те да је активно учествовао у поступку пред надлежним органима тужене који поступак се под истим бројем предмета водио пред туженом почев од 1986. године, те да је тужена упркос постојању решења о рушењу објекта у тадашњој квадратури из 1991. године, по основу ког решења никада није приступљено извршењу рушења, донела ново решење о уклањању објекта 2006. године које је управо по жалби тужиоца поништено, а онда у моменту непостојања правноснажног и извршног решења о рушењу објекта тужиоца површине 120 м², и без претходног обавештења тужиоца, исти срушила, из чега произилази да је рушење објекта тужиоца извршено незаконито.

Наводима ревизије се у потпуности понављају жалбени разлози који су већ били предмет правилне оцене од стране апелационог суда, чије разлоге у потпуности као правилне прихвата и Врховни касациони суд.

Из изложених разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. и став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Одлука из става другог изреке пресуде која се односи на трошкове поступка по ревизији, донета је у смислу одредбе члана 154. став 1. ЗПП. Наиме, одговор тужиоца на ревизију тужене нема значај радње неопходне за одлучивање о ревизији, због чега тужиоцу не припада право на накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију, те је његог захтев за накнаду тог трошка одбијен.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић